

chỉ kịp rửa cái bàn chải đánh răng là vội nước tắc tịt.

Thở dài, chàng đi ra ngoài, nắm vật xuống giường, vắt tay lên trán, bâng khuâng nhớ đến những buồng tắm đủ nước lạnh và nóng sục nức mùi nước hoa và sà phòng đắt tiền. Lê chân qua khắp thế giới, ngủ đêm trong hàng trăm lữ điếm, chàng rất sợ khi phải hoạt động phía sau bức màn sắt.

Tại Mạc tư Khoa, nhiều khi vội nước cũng nghẹt cứng. Nhiều đêm ở Đông Ba liph, chàng thức dậy, vắn đèn lên để đọc sách thi diện tất, vì nhà dương cuộc tiết kiệm hơi thấp. Chả bù với những khách sạn lộng lẫy ở Tây phương. Không kể những ô-ten cao chọc trời ở Nữ-ước, Ba lê, chỉ cần đặt chân xuống Mani, Vong các, Đại bắc cũng đủ thưởng thức những tiện nghi sang trọng.

Chàng không quên được khung cảnh thơ mộng của lữ điếm Kowaki-an ở khu tây nam Đông kinh, gần núi Phú-sĩ hùng vĩ, 170 căn phòng tối tân, trần đầy ánh nắng ban mai và màu xanh cây cỏ. Có lần Văn Bình mặc kimono ngồi xếp bằng trên chiếu tatami, uống rượu saké với gà quay — món ăn đặc biệt của khách sạn — bên cạnh một cô gái có sắc đẹp mê hồn.

Muốn lên cao thi ngụ tại khách sạn Đại sứ (1) ở Hồng kông, cao đúng 19 tầng, gồm 375 phòng, nhìn thẳng ra biển, hoặc khách sạn Mỹ (2) gồm

(1) Tất cả những khách sạn mà Văn Bình vừa nhớ lại đều mới được cất xong. Đây là khách sạn Ambassador, xây mất 5 triệu mỹ kim, hàng năm trên 25.000 du khách tới, trong số có 2.28-

(2) — American

một ngàn phòng đẹp như động tiên. Văn Bình lại biết những ô-ten cao hơn, như Vương diêm (1), cao 22 tầng, 275 phòng, với những ngọn đèn kỳ lạ, khiến du khách có cảm tưởng lạc chơi non bồng, nước nhược, ở giữa thủ đô Đan mạch.

Những quốc gia chậm tiến như Thổ nhĩ kỳ, Ai cập, Li băng, Libêria, Nigêria, Do thái, Mã lai cũng có những khách sạn đồ sộ như lâu đài, bên trong đầy đủ tiện nghi một ngàn một đêm lẻ.

Khách sạn Hilton (2) ở Thổ đứng sừng sừng bên bờ đại dương, ở Libăng, khách sạn Phụng hoàng (3) 14 tầng, rực rỡ màu xanh của hồ biển Địa trung hải. . . ở Ai cập, khách sạn Hilton 12 tầng, 400 phòng, bên giòng sông Nin (4) huyền bí, với những cô hầu gái tuyệt đẹp và học giỏi và phần đông đã kết hôn với du khách từ phương xa lại. . .

Văn Bình không thể nào quên được những ngày thần tiên ở Cacrou (5) trên đảo Bêtmuyt (6)

(1) — Royal Hotel.

(2) — Hilton, ở Istanbul, trên bờ biển Bosphore.

(3) — Hotel Phoenicia, ở Beirut

(4) — Khách sạn Hilton, bên giòng sông Nile, 27 cô gái hầu bàn đã tìm được chồng trong đám du khách.

(5) — Carlton Beach trên phòng tư 6 đến 8 ngàn bạc VN một ngày. . .

(6) — Bermudes

phòng nào cũng mở rộng ra biển, ngày nào chàng cũng mặc đồ nhái lại, xuống nước để bắt cá, hoặc rủ những cô gái đẹp, bơi ra xa, trèo lên mỏm đá, cởi bỏ hai mảnh bikini nhỏ xíu trên mình ra nằm ngửa tắm nắng và hưởng lạc.

Thích cô đơn thì tìm tới Mễ tây cơ, thuê một ngôi nhà riêng trong khách sạn Hiuton (1). Có 62 nhà riêng mà những 41 hồ tắm đặc biệt. Còn nếu muốn trốn tránh cuộc đời ô trọc thì đi Ba tây, ở giữa rừng núi bao la, gần thác nước trắng xóa (2), cách thủ đô gần ngàn cây số, không có điện thoại trong phòng, cũng không có tiệm bán đồ.

Năm ngoài, nhân được nghỉ xả hơi giữa hai công tác hiem nghèo, Văn Bình đã lên đi Ba tây, ở li với một cô bạn gái Nam-Mỹ, người căng phồng như cao su, bụng vừa trét tay, miệng và tóc thơm phức. Chàng khóa kín cửa suốt một tuần lễ, hai người ăn toàn đồ hộp, ăn xong lại nằm, cho đến khi mệt nhoài chàng mới lên phi cơ trở về.

Văn Bình lại thở dài.

(1) — Hil ton Hotel ở Las Brisas (ngọn gió mát) Acapulco, tiền phòng từ 5 ngàn đến 17 ngàn bao VN mỗi ngày, phòng nào cũng có tủ lạnh riêng chứa đầy trái cây tươi.

2) Hotel des Cataratas tại thác nước Iguacu mất 15 năm mới hoàn thành, xung quanh toàn kỳ hoa dị thảo. — Diệp viện Văn Bình đã lê lặn khắp thế giới, và những ô-tên kể trên mới và những phần trăm những nơi Z.28 ngụy lại.

Minh mảy ngứa ngứa, chàng nằm mãi không ngủ được. Chàng ngồi dậy móc túi lấy thuốc lá. Chùm chìa khóa dẹt của Tăng Minh tuột ra khỏi túi rơi xuống đất kêu keng một tiếng. Tiếng kêu hơi khác thường của chùm chìa khóa làm chàng nghĩ ngợi.

Chàng nhặt lên ngắm nghía : ba cái dẹt, bốn cái tròn hình thù quái dị. Lúc còn ở Vọng các, chàng đã tào ngần khi cất chùm chìa khóa to tướng vào túi. Ra Hà nội, chàng quên bẵng, ném xuống dưới đệm nằm chận lên trên. Tinh cờ chàng tìm ra và bỏ lại vào túi.

Chàng thả chùm chìa khóa xuống sàn lần nữa. Âm thanh do các chìa khóa gáy ra không đều. Chàng sực nhớ tới đồng xu kền Mỹ mà công an liên bang F.B.I bắt được, nhờ một chú bé bán báo. Một hôm tung đồng xu chơi, chú bé nhận thấy tiếng kêu không tròn, chứng tỏ đồng xu rỗng ruột, và sáu đó F.B.I. khám phá ra bèn trong một cuộn phim nhỏ xíu của gián điệp Sở viết.

Văn Bình không thể làm được : trong bầy cái chìa khóa, ít ra một cái rỗng ruột. Chàng móc con dao đặc biệt ra, dùng một cái lưỡi cong, nạy đầu cái chìa lớn nhất hình tròn. Chàng hi hục gặm nửa tiếng đồng hồ, mồ hôi toát ra như tắm mà cái chìa vẫn trơ trơ.

Tuy nhiên, chàng không nản trí. Chàng biết bên trong có sự lạ. Nếu có cây đèn xì, chỉ một phút là xong. Ngọn lửa cực mạnh phun vào, sắt chảy ra, đầu khóa bị lật tung dễ dàng.

Văn Bình suýt reo lên một tiếng. Quả chàng đoán đúng : cái chìa bị rỗng ruột. Chàng dốc ngược một sợi tóc nhỏ li ti cuộn tròn tuột ra. Đó là mộ

cuộn phim vi ti. Không có dụng cụ để coi phim chàng đành giấu sợi tóc vào buồng tắm cùng cái chìa khóa mà chàng không bit lại được, rồi trèo lên giường.

Lần này, chàng ngủ được liền. Có lẽ chưa bao giờ chàng ngủ mê như đêm nay. Trời lại gần sáng, thời khắc thuận tiện nhưt một đêm cho giấc ngủ say. Chàng ngủ say đến nỗi cửa phòng mở ra, một bóng đen khoan thai bước vào mà chàng không biết. Lệ thường, chỉ một tiếng động khác thường là chàng được linh tính đánh thức.

Bóng đen thân nhiên vắn đèn lên. Ánh đèn đột ngột làm chàng chói mắt. Song chàng vẫn còn ngái ngủ. Chàng quay mặt vào tường gắt :

— Gì thế ? Có cho người ta ngủ không ?

Bóng đen — một người cao lớn, nắm tay to bằng quả phật thủ, mặc đồ kaki vàng, dáng điệu cứng nhắc như quân nhân chuyên nghiệp — nhìn Văn Bình nằm trên giường bằng cặp mắt trừng trừng. Y cần nhìn thật lâu để tìm yếu huyết.

Văn Bình lại trở mình. Cái huyết dưới vú lộ ra. Huyết này ăn thông với thần kinh hệ, làm nạn nhân bất tỉnh tức khắc, nếu bị đánh trúng. Văn Bình kêu « hự » một tiếng, rồi ngoạ đầu sang bên. Chàng thiếp đi luôn.

Bóng đen mở cửa, kêu hai người khác vào. Họ gói Văn Bình vào cái mền rồi khiêng lên vai xuống đường bằng cửa hậu, cánh cửa lúc nào cũng khóa chặt mà Văn Bình đã mở hồi tối. Một chiếc xe hơi dài ngoẵng đậu sát lề.

Trời tối sầm lại. Đó là giây phút chuẩn bị cuối cùng trước rạng đông của ban đêm.

Nước lạnh vã vào mặt, Văn Bình tỉnh dậy. Một ngọn đèn sáng quắc chiếu vào giữa mắt chàng.

Chàng nhắm nghiền mắt, định thần trong một phút. Thì một tiếng quát chói tai vẳng lêu :

— Tăng Minh ?

Tiếng quát dữ dội không làm chàng lo sợ, trái lại, chàng càng yên tâm hơn trước. Chàng đã đoán ra bọn bắt cóc chàng là ai. Chắc họ đưa chàng về một trụ sở bí mật để tra khảo về vụ bộ com lẻ và chùm chìa khóa đựng tài liệu.

Chàng yên tâm vì biết chưa bị lộ. Họ còn tin chàng là giáo sư Tăng Minh. Chàng còn có hy vọng thoát hiểm. Tiếng quát chát chúa lại cất lên :

— Tăng Minh, tại sao anh phản ?

Chàng giả vờ giật mình sửng sốt :

— Phản ? Phản ai mới được chứ ? Tôi không hiểu anh nói gì hết.

Ngọn đèn hơn năm trăm nến làm mắt chàng chói lóa. Chàng chỉ thấy lơ mơ mấy bóng người phía trước. Họ cố tình dùng đèn thật sáng để chàng mệt mỏi, mất tinh thần, và để chàng không nhận diện được ai.

— Đừng vờ vịt nữa. Tại sao anh lại phản Sara-tiên ?

Chàng nhồm đậy, phản đối :

— Trước khi trả lời, tôi muốn biết đây là đâu, các anh là ai. Tôi là tân khách của chính phủ Việt Nam dân chủ cộng hòa, và là một nhân vật biết tiếng trong giới Việt kiều ở Thái lan. Sự coi thường luật pháp của các anh sẽ đưa tôi hậu quả tai hại. Công an Hà nội sẽ không để các anh yên đâu.

Một trang cười ròn rã chưa đầy ngao mạn trá lời chàng. Rồi người lúc nãy tiếp :

— Công an, công an, ha, ha... Anh đừng hy vọng hảo huyền, công an không tài nào tìm ra, và tìm ra nữa, cũng chẳng làm gì được chúng tôi. Chúng tôi còn là cha công an Hà nội nữa, anh biết không ?

— Hừ, bọn cướp đường, bọn tay sai đế quốc.

Văn Bình giả vờ dửng miệng lưỡi thân cộng đề dò xét phản ứng đối phương. Thì họ đáp ngay :

— Anh mới là tay sai đế quốc.

Chàng chồm lên :

— Tôi cấm anh không được hỗn xược. Tôi là yếu nhân của chi bộ cộng sản hải ngoại.

Tiếng cười vụt tắt, một giọng nói nghiêm nghị khác nổi lên :

— Anh là yếu nhân cộng sản, sao lại phản Saratiên ?

Chàng lắc đầu :

— Các anh lầm rồi. Tôi không bao giờ phản Saratiên cả. Chính Saratiên đã đánh lừa tôi.

— Đánh lừa thế nào ?

— Tôi không nói. Đó là một bí mật, sống để da chết đem đi.

— Chúng tôi có cách bắt anh nói.

— Muốn làm gì, tùy ý, tôi không sợ.

Chàng dọa già vì biết bọn họ không dám làm mạnh. Dầu sao chàng cũng là nhân viên trong phái đoàn tham quan Việt kiều. Nếu muốn thủ iêu chàng, họ phải đợi tới khi chàng về Vọng các

mởira tay. Chàng nhắm mắt lại. Ánh điện năm trăm nển làm chàng bắt đầu đau s i vào óc.

Tiếng ra lệnh lúc nãy lại vang lên :

— Đưa nó sang phòng tra tấn.

Tra tấn! Trong đời, Văn Bình đã nghe tiếng này cả trăm lần. Chàng đã chịu mọi hình thức tra tấn kinh khủng của nghề gián điệp, và chưa bao giờ hé răng.

Chàng bị lôi vào một căn phòng bàn thiêu tường quét vôi trắng đã cũ, đầy vết mau khô. Sát tường là một bể nước hình vuông, chứa hai phần ba một thứ nước đen đen, xông lên mùi hôi thối nồng nặc. Trên một cái bàn sắt lớn, chàng thấy đủ hình cụ. Chàng tưởng như lùi lại thời tiền sử với cảnh khoét mắt, xẻo tai, lột da nhồi trấu và lẳng trí.

Bên tai chàng rú lên một giọng cười ghê rợn :

— Mày đã ném mũi tra tấn của Đét ta pô (1) chưa ? Ai đã vào Đét ta pô đừng hòng trở về với cuộc sống loài người. Thế mà ở đây chúng tao còn tàn nhẫn hơn Đét ta pô một bậc. Tăng Minh, nếu mày chưa muốn chết, chưa muốn mất hết móng tay, móng chân, chưa muốn cắt đứt bộ phận sinh dục thì khai đi, thành thật khai đi. Tài liệu của Saratiên, mày để đâu ?

Văn Bình nín thinh. Chàng không lạ gì kỹ thuật thẩm vấn thần sầu quỷ khốc của mật vụ quốc xã. Chàng đã ném một lần trong thời gian phục vụ trong hàng ngũ OSS ở châu Âu trong đại chiến thứ

(1) tức là Gestapo, Die Geheime Staatspolizei. Tiền Đứơc, Geheime là bí mật. Die Geheime Staatspolizei là công an mật vụ quốc gia, gọi tắt là Gestapo.

hai. May thay chàng vượt ngục trốn thoát, nếu không chàng đã mất mạng, hoặc nếu còn sống thì cũng thân tàn ma dại.

Trong một phần trăm giây đồng hồ, cuốn phim tra tấn rùng rợn của thời quốc xã xa xưa được chiếu lại trong óc chàng. Những người yêu nước bị bắt công tay, xiềng chân suốt ngày đêm và nhốt trong những căn phòng nhỏ xíu ngột thở. Mười ngày sau khi bị bắt, họ bị dẫn tới phòng khảo cung.

Nạn nhân phải quỳ trên một cái ghế hình tam giác, một phần viên mắt vụn dính trên vai như xuống. Hoặc tay chân trói công queo bằng giấy kẽm, và treo tòn ten vào chấn song, vào móc thịt, cho đến khi bất tỉnh. Răng, móng tay, móng chân, bị nhổ ra bằng kềm sắt. Vết và chỗ kín bị châm thuốc lá cháy đổ vào. Nhiều khi Đét ta pô còn dùng đèn xi dê đốt nữa.

Tra điện là một hình thức thông thường: một đầu giây cột vào mắt cá chân, đầu kia dính vào vù hoặc bờ phận sinh dục. Gan bàn chân bị cắt nát bằng lưỡi dao cạo, sau đó nạn nhân phải bước vào muối. Ngoài ra còn có những miếng bông tẩm ét xăng được nhét vào kẽ tay và kẽ chân rồi châm lửa cháy xèo xèo.

Hình thức «di tàu ngầm» được coi là khiếp đảm nhất. Nạn nhân bị công tay ra sau lưng, dìm đầu vào bể nước lạnh 4 độ, pha lẫn nước tiêu và xú uế, cho đến khi bụng trương lên và ngộp thở. Khi ngất đi, nạn nhân được lôi tóc cho tỉnh dậy, rồi tiếp tục uống nước nữa.

Như cái máy, Văn Bình ngồi xuống cái ghế xiêu vẹo, đối diện bàn đựng hình cụ. Lòng chông trong một cái thau nhôm, chàng đếm được 10 cây kềm đủ cỡ lớn nhỏ bê hết máu. Móng tay, móng chân, răng ham còn dính thịt lồi nhón vớt la liệt trên bàn.

Một tiếng quát diếc tai :

— Chia tay ra.

Văn Bình lặng lẽ tuân heo.

— Nhỏ tay trái trước.

Văn Bình cố nghĩ đến một cô gái đẹp, một chai huyết ky hảo hạng và một bịch thuốc Salem thơm mùi bạc hà. Uống hết nửa chai, chàng nhìn người đẹp cởi bỏ áo quần rồi ôm nằng vào lòng. Trong căn phòng mát rượi, chỉ còn một ngọn đèn đêm màu hồng dịu dàng. Văn Bình muốn kéo dài giây phút tưởng tượng thần tiên ấy mãi. Chàng hy vọng quên được phần nào nỗi đau đơn về thể xác dưới cây kềm sắt.

Miệng kềm đã cắn vào móng ngón cái của chàng, kềm theo giọng nói vô vẻ :

— Tăng Minh, anh nói thật đi, chúng tôi không muốn anh thành kẻ lâu phế. Đời đẹp lắm, anh quên rồi ư ? Mất hết móng, mất hết răng, anh không còn bánh trai như trước nữa. Con gái đẹp sẽ không thèm ngó ngang đến anh. Chúng tôi biết anh rất lịch dạn bà. Anh có nhiều nhân tình, cô nào cũng đẹp dễ và nầy nở. Một đoàn thoát y vũ nổi tiếng vừa ghé Vọng các. Mấy ngày nữa, anh được xem rồi. Chết trong lúc này, chết không đáng chết, uống quá. Nghĩ lại đi, Tăng Minh. Chúng tôi sẽ cho anh thật nhiều tiền. Nếu anh cần gái đẹp, chúng tôi